

Джим Бъчър „Фуриите на Калдерон“

Амара седеше на полюшващия се гръб на стария гаргант и докато яздеше, прехвърляше наум плана си. Утринното слънце я обливаше с лъчите си, изтикваше студа от мразовития, мъглив въздух и сгряваше тъмната вълна на полата ѝ. Осите на каруцата скърцаха и стенеха под тежестта на товара зад гръба ѝ. Робският нашийник, който носеше, беше започнал да прежуля кожата ѝ и тя се зарече, че занапред ще го носи няколко дни преди мисия, за да свикне.

Ако оцелее след тази, естествено.

По гръбнака ѝ пробяга нервна тръпка и напираният страх скова напрегнатите ѝ рамене. Пое дълбоко въздух, издиша и притвори очи. Пропъди всяка мисъл от главата си и се съсредоточи върху онова, което долавяха сетивата ѝ: слънцето по лицето, люлеенето на ръбестия гръб на добичето в такт с широките му крачки и скърцането на осите на каруцата.

– Тревожиш ли се? – попита мъжът, който вървеше до гарганта.

В ръката му се полюшваше остен, но през целия път досега не го беше използвал нито веднъж. Успяваше да управлява добичето единствено чрез юздите на оглавника, въпреки че главата му едва стигаше до покритите с кафява козина хълбоци на гигантския вол. Носеше най-обикновени дрехи, като онези, с които ходеха пътуващите търговци: кафяви, прилепнали по краката панталони, груби сандали и дебело, зелено, ръчно тъкано вълнено елече върху ризата си. Имаше опърпано зелено наметало без никаква украса или бродерия, но откакто слънцето се беше издигнало достатъчно високо на небето, то висеше праметнато през рамото му.

– Не – излъга Амара, отвори очи и зарея поглед напред.

– Лъжкия – изсмя се тихо Фиделиас. – Планът ти не е глупав. Може и да проработи. Амара хвърли предпазлив поглед на учителя си:

– Имаш друго предложение ли?

– За финалния ти изпит? – попита Фиделиас. – Как не. Не бих си и помислил дори, *академ*. Това само би омаловажило представянето ти.

– Тогава смяташ, че има още нещо, което трябва да знам, така ли? – облиза нервно устни Амара.

Фиделиас я изгледа простодушно.

– Имам няколко въпроса.

– Въпроси, сега? Съвсем скоро ще пристигнем.

– Мога да ти ги задам, след като пристигнем, щом предпочиташ.

– Ако не беше мой *патрисерус*, щях да те смятам за направо непоносим – въздъхна Амара.

– Много мило от твоя страна. Напреднала си значително от първите ти месеци в Академията. Колко изненадана беше тогава, като разбра, че Курсорите не само разнасят послания.

– Знаеш, че мразя тази история, но продължаваш да я разказваш.

– Не – усмихна се широко Фиделиас. – Продължавам да я разказвам, защото знам, че я мразиш.

– Ето затова според мен Курсорът Легат не спира да те изпраща на мисии, за да те държи настрана – погледна го закачливо Амара.

– Това е част от чара ми – съгласи се Фиделиас. – И така. Първото ми притеснение...

– Въпрос – поправи го Амара.

– Въпрос... – съгласи се отново той – е за измислената ни история.

– Не разбирам въпроса. Армиите се нуждаят от желязо. Ти си контрабандист на руда, а аз съм твоя робиня. Чул си, че насам има пазар за стоката ти, и си дошъл да видиш какво можеш да изкараш от нея.

– Аха – каза Фиделиас. – А какво да отговоря, когато ме попитат откъде я имам тази руда? Такава стока не се намира под път и над път.

– Ти си Курсор Калидус. Изобретателен човек си. Все ще измислиш нещо.

– Ако не друго, поне си се научила да прехвърляш отговорности – подсмихна се Фиделиас. – Хубаво, стигаме до този изменнически легион с безценната ни руда. – Той кимна през рамо към скърцащата каруца. – Какво ще ги спре просто да ни я вземат, вместо да я купуват?

– Ти си само предвестник на цяла верига от контрабандисти и представляваш множество интереси в търговията с руда. Пътуването ти се наблюдава и ако се увенчае с успех, след теб ще дойдат други, с още стока.

– Точно тази част от историята не ми е ясна – каза Фиделиас с невинно изражение на лицето. – Ако слуховете излязат верни и това наистина е легион от изменници под командването на Върховен лорд, който се готви да свали Короната, не мислиш ли, че той ще е готов на всичко, за да не се разчуе и дума за съществуването на легиона му? Каква да е дума – добра, лоша?

– Да – отвърна Амара и го изгледа отгоре. – Кое е изцяло в наша полза. Виж сега, ако не се върнеш от тази малка разходка, съществуването на лагера им ще се разчуе из цяла Алера.

– Неизбежно е, вярно, по един или друг начин ще се разчуе. Не можеш да държиш дълго в тайна цял един легион.

– Така имаме най-висок шанс – каза Амара. – Сещаш ли се за нещо по-добро?

– Промъкваме се, призоваваме стихии си и с помощта на фурии се вмъкваме в лагера, сдобиваме се с доказателства и си плюем на петите, все едно враните са ни погнали.

– О, обмислих подобен план – каза Амара, – но реших, че е прекалено глупав и предвидим.

– Но именно простотата е най-значителното му предимство – отбеляза Фиделиас. – Сдобиваме се с информация, поднасяме доказателство на Короната и оставяме Първия лорд да организира мащабна кампания срещу изменниците.

– О, да, това е далече по-просто. Веднъж разбрал, че е открит от Курсорите, който и да командва този лагер, просто ще изчезне и ще премести легиона си другаде. Короната просто ще пръсне на вятъра пари, усилия и човешки животи, за да го търси, но дори и след като го открие, човекът, способен да поддържа такава армия, може просто да се измъкне отново.

Фиделиас я погледна и подсвирна.

– Значи, искаш да се промъкнеш и излезеш от лагера незабелязана, да съобщиш на Короната – а после какво?

– Ще поведем няколко кохорти рицари Аери и ще ги смажем на място – отвърна Амара.

– Ще вземем пленници, ще ги накараме да свидетелстват срещу онзи, който ги поддържа, и ще приключим случая тук, на място, веднъж завинаги.

– Амбициозно намерение – отбеляза Фиделиас. – Много амбициозно. И опасно. Ако ни настигнат, ще ни убият. Логично е да предполагаме, че и те имат рицари, а също, че ще си отворят очите за появата на някой Курсор.

– Ето защо не трябва да ни хващат. Преструваме се на бедния, алчен контрабандист и неговата робиня, пазарим се за най-добрата цена, която можем да им отмъкнем, и си тръгваме.

– И задържаме парите – намръщи се Фиделиас. – По принцип не възразявам срещу никоя мисия, която може да ми донесе печалба, но, Амара, прекалено много неща може да се объркат.

– Не сме ли ние вестоносците на Първия лорд? Неговите очи и уши?

– Ако обичаш, не ми цитирай Кодекса – тросна се Фиделиас. – Курсор съм, отпреди майка ти и баща ти да призват първите си фурии. Не си мисли, че си по-умна от мен, само защото си любимка на Първия лорд.

– Мислиш, че мисията не си заслужава риска ли?

– Мисля, че има още много неща, които не знаеш – отвърна Фиделиас и на Амара ѝ се стори, че сега той изглеждаше по-стар от преди. И разтревожен също. – Нека аз се справя с това, Амара. Сам ще вляза. Ти остани тук, а аз ще те взема на връщане. Няма нужда да рискуваме и двамата.

– Не – каза тя. – Първо, това е моята мисия. Второ, ще си прекалено зает да играеш ролята си. А аз ще мога да наблюдавам, особено отгук. – Тя плесна широкия гръб на гарганта и добичето ѝ отвърна с пръхтене и облаче прах от ноздрите. – Също така ще мога да пазя гръба ни. Ако преценя, че се готвят да ни нападнат, ще успеем да се измъкнем.

– А аз си мислех, че просто ще се преструваме на пътуващи търговци – промърмори Фиделиас. – Че ще приближим по тъмно и ще се вмъкнем незабелязано в лагера.

– Когато няма други пътници и със сигурност ще предизвикаме подозрения?

– Е, добре – въздъхна дълбоко той. – Добре. Ще го направим, както ти искаш. Но да знаеш, че си залагаш главата на враните.

Стомахът на Амара за пореден път се сви и тя притисна ръка към него, в опит да прогони страха. Не успя.

– Не – отвърна тя. – Залагам главите и на двама ни.

Въпреки мудната си походка, с всяка крачка гаргантът изминаваше разстоянието на няколко човешки. Масивните му, завършващи с дебели нокти крака с лекота изминаваха мили разстояние, въпреки че през цялото време не спираше да оголва хрусталака и дърветата покрай пътя, като така трупаше тлъстини по хълбоците си. Оставено без контрол, гърбатото добиче просто щеше да броди из гъстите шубраци да пасе на воля, но Фиделиас го водеше с умела и сигурна ръка по пътя и подтичваше с бърза стъпка покрай него.

Още мила, според Амара, и щяха да достигнат предните постове на лагера на изменниците. Тя опита да се съсредоточи върху ролята си – отегчена, полузаспала и изтощена от дългия път робиня, – но едва успяваше да се противопостави на напрежението и тревогата, които напиреха да я смажат с тежестта си. Какво, ако лагерът на легиона се окажеше просто слух и цялата ѝ разузнаваческа мисия, така старателно планирана, се окажеше една скъпо струваща загуба на време? Ще се разочарова ли от нея Първият лорд? Ами другите Курсори? Подобен колосален гаф ще е доста жалка първа крачка в кариерата ѝ след излизане от Академията.

Напрежението ѝ се усили, усети го като железен обръч, стиснал раменете и гръба ѝ, и главата ѝ започна да пулсира от ярките лъчи на слънцето. Бяха ли объркали къде да завият? Пътят, който следваха, беше прекалено отгъпан за изоставена пътека в гората, но можеше и да греша. Не трябваше ли вече да виждат дима от огньовете на лагера? Не трябваше ли вече да са чули нещо, ако бяха така близо, както предполагаше?

Тъкмо се канеше да се наведе към Фиделиас за съвет, когато на не повече от десетина крачки отпред, под сянката на едно дърво изникна фигурата на човек. Мъжът носеше тъмна туника, прилепнали по краката панталони и лъскави нагръдник и шлем. Появи се без всякакво предупреждение, без никакво движение – безсъмнено умел призовател на

горски фурии. Беше истински гигант, почти седем фута висок, и носеше тежко острие. Вдигна облечена в ръкавица длан и гласът му прозвуча отегчено и сдържано:

– Стой.

Фиделиас цъкна с език на гарганта, който забави крачка и след няколко стъпки спря. Каруцата проскърца и спря под тежестта на рудата.

– Добро утро, господарю – провикна се Фиделиас. Гласът му потрепери нервно, докато изричаше раболепния си поздрав. – Как сте в това прекрасно есенно утро?

– Сбъркал си пътя – отвърна му гигантът. Говореше монотонно и в тона му се прокрадна сънлива нотка, но дланта му се отпусна върху дръжката на оръжието. – Тези земи не са безопасни за търговци. Обръщай.

– Да, господарю, разбира се, господарю – усмихна се глуповато Фиделиас. – Но аз съм просто един пътуващ търговец, тръгнал със стоката си и надеждата, че тук ще намеря пазар за нея. Не търся неприятности, добри ми господарю, само възможност да си възвърна малко от загубите, които претърпях. Колко жалко, че в такъв неподходящ момент идвам с тази чудесна... – Фиделиас извъртя очи към небето и провлачи крак в прахта на пътя. – Желязна руда. – Той се усмихна лукаво на войника. – Но както кажете, добри ми господарю. Тръгвам си.

– Чакай, търговецо – пристъпи напред войникът.

– Господарю? – погледна към него Фиделиас. – Дали пък не бихте искали да я купите?

Гигантът сви рамене. Спря на няколко крачки от Фиделиас и попита:

– Колко руда караш?

– Почти тон, добри ми господарю. Сам виждате, гаргантът ми направо изнемогва.

Войникът изсумтя и погледът му се премести от добичето върху Амара.

– Коя е тя?

– Робинята ми, добри господарю – отвърна Фиделиас с писклив угоднически глас. – Ако ви се нрави, тя също е за продан. Работлива е и я бива в тъкането и готвенето, но още повече я бива в това, да направи нощта на един мъж незабравима. За два лъва я давам, много изгодна сделка.

– Твоята работливка язди, а ти ходиш пеш, а, търговецо – изсумтя гигантът. – Щеше да е по-разумно от твоя страна да беше пътувал сам. – Той подсмръкна. – Кльошава е като хлапе. Хващай добичето и ме последвай.

– Ще купувате ли, господарю?

Войникът го изгледа и каза:

– Не казах да приказваш, търговецо. Тръгвай с мен.

Фиделиас зяпна войника и преглътна мъчително, почти звучно.

– Дадено, дадено, господарю. Ще съм само на крачка-две зад вас. Хайде, старче.

Той хвана с трепереща ръка юздите на гарганта и го поведе напред.

Войникът изсумтя, обърна се и тръгна обратно по пътя. Изсвири пронизително и от сенките от двете страни на пътя, също толкова безшумно и ненадейно като него, изникнаха дузина въоръжени с лъкове мъже.

– Дръж хората тук, докато не се върна – каза гигантът. – Не пускайте никой да минава.

– Да, господине – отвърна един от хората.

Амара го огледа внимателно. Всичките мъже бяха облечени еднакво: черни туники и панталони и къси връхни дрехи в тъмнозелено и кафяво. Този, също както и гигантът, носеше златен пояс. Амара огледа внимателно останалите, никой друг не носеше пояс – само те двамата. Рицари? Възможно. Един от двамата имаше доста силни дървесни фурии, реши тя, няма как иначе да скрие толкова много хора и така добре.

„Враните да го изкълват – помисли си Амара. – Ами ако се окаже, че този легион разполага с цял контингент от рицари? И с толкова силни фурии ще са заплаха за всеки един град в Алера.“

Това можеше да означава само едно, този легион имаше силна подкрепа. Всеки, достигнал такава мощ в изкуството за призоваване на фурии, че да стане рицар, на практика можеше да предлага услугите си срещу каквато поиска цена. А купуването им не е по силите на всеки ядосан търговец, наумил си да иска от своя господар или Върховен лорд да свали от данъците му. Дори благородниците можеха да си позволят наемането едва на няколко рицари, за цял контингент и дума не можеше да става. Амара потрепери при мисълта. Ако някой от Върховните лордове наистина е тръгнал да сваля Първия лорд, приближаваха тежки времена.